

Predicatie van ds. H. Vlot over Jer. 29: 11 uitgesproken te Capelle aan den IJssel.

Zingen: psalm 139:9.

Lezen: Jeremia 29.

Het woord waarbij wij u wensen te bepalen, vindt u in het u voorgelezen 29e hoofdstuk uit de profeet Jeremia en daarvan het 11e vers. En daar lezen we Gods Woord:

Want Ik weet de gedachten die Ik over u denk, spreekt de Heere, gedachten des vredes en niet des kwaads, dat Ik u geve het einde en de verwachting.

Zingen we echter vooraf psalm 22:5.

Mijne hoorders, hier ligt dan:

1. Van Die eeuwige Ik, de gedachten, die Ik over u denk.
2. Gedachten des vredes en niet des kwaads.
3. Dat Hij de uitkomst zal geven en schenken.

O, wat ligt er in deze geschiedenis een zeer dierbare sprake van God. We kennen allemaal de geschiedenis, dat Jeremia geprofeteerd heeft. Waar anderen zeiden dat het volk na twee jaren weer terug zou keren, Jeremia profeteerde dat ze zeventig jaren in Babel zouden verkeren.

Ze waren uit hun land verdreven vanwege hun zonden en ongerechtigheden, maar de Heere heeft hen niet in het onzekere gelaten, daar Hij nog Zijn profeten naar Babel heeft gezonden. Om hen te laten weten, dat Hij hun zonden afstrafte en hen kastijdde, maar dat deed Hij ten goede en niet ten kwade. O, wie kan dit naar waarde uitdrukken, dat die Ik, die eeuwige Ik, die waarachtige Ik hier tot het volk gaat spreken.

Die tot Mozes betuigde: En zeg tot het volk: Ik zal zijn, die Ik zijn zal, heeft mij tot ulieden gezonden. Waarvan ook Maleachi zeide: Ik de Heere worde niet veranderd, want God is onveranderlijk, en wat Hij ooit heeft gesproken, blijft vast en onverbroken. En alle beloften zijn in Christus Jezus ja en amen.

En nu kunnen alle gevangenen onder hun zonden horen, de eeuwige liefde, de onveranderlijkheid, maar ook de getrouwheid van God, die trouwe houdt en eeuwig leeft. Dat zijn de deugden van Zijn eeuwige volmaaktheid. Nemen uw zonden u gevangen, kunt u er niet onderuit komen, wordt u overtuigd van zonden, gerechtigheid en van oordeel, opdat u daaronder leert kermen tot God? Want we lezen ook van hen, die daar in Babel zaten: Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij, als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. Als zij, die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en zij, die ons overhoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions; Wij zeiden: Hoe zouden wij een lied des HEEREN zingen in een vreemd land? Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf (Ps 137: 1-5)! Ze konden Jeruzalem niet vergeten, ze hebben moeten leren dat ze buiten de gemeenschap Gods waren gevallen.

En ook wij zijn buiten God gevallen door Adams val. We liggen allemaal dood in zonden en in misdaden en derven de heerlijkheid van God, we blijven gevangenen onder God. En gelukkig, als Hij ons gevangen houdt. Paulus heeft er zoveel van geleerd en hij zegt van zichzelf: Paulus, een gevangene van Jezus Christus, al was hij een oud man. O, dat we een gevangene mogen blijven, die voortdurend de vrijmaking van node hebben in Christus Jezus, opdat we in Hem onberispelijk en heilig en volmaakt zouden zijn bij God. Maar dat zal alleen zijn in Christus Jezus, onze Heere, die gevangenen vrijheid schenkt en aan hun ellende denkt. Wat zingt de Kerk?

*Ai, hoor naar hen, die in gevangnis kwijnen,
Laat hun gekerm voor Uw gezicht verschijnen.
Bevrijd hen, die gedreigd met doodsgerevaren,
Op Uwe hulp met smekend' ogen staren.
Vergeld den wreden smaad,
Waarmee des nabuurs haat,
Uw mogendheid dorst schenden.
Geef hun, o Opperheer,
Die zeventvoudig weer;
Zie neer op onz' ellenden.*

Er zal wel in hun gedachten geleefd hebben: Nu zijn we uit ons land gedreven, we hebben Gods ongenoegen over ons heengehaald, en die zal wel eeuwig over ons branden en nooit meer worden uitgeblust. En dat kon God rechtvaardig doen, vanwege hun zonden en ongerechtigheden. Maar:

*Hij handelt nooit met ons naar onze zonden;
Hoe zwaar, hoe lang wij ook Zijn wetten schonden,
Hij straft ons, maar naar onze zonden niet.*

O, Hij gedenkt Zijn gevangenen, ze zijn voor Zijn aanschijn, ze zijn voor Zijn aangezicht. Was Jozef vergeten in de gevangenis? Neen! Hij kreeg nog genade in de ogen van de gevangenebewaarder, ook daar was Gods oog op hem geslagen. Wat lezen we van Abraham? Hij had geen voetstap grond en toch beloofde de Heere hem het Kanaän te geven. En hoe gewillig was Abraham. Hij had zijn neef Lot meegenomen, en toen zij op de hoogten stonden, en zij moesten kiezen, liet hij Lot het eerste kiezen. Als gij ter rechterhand zal gaan, zal ik ter linkerhand gaan. Had Lot niet moeten zeggen, ik ben met u meegegaan, u bent de oudste, u moet het eerste kiezen? Neen, Abraham zien we hier in zijn nederigheid en in zijn ootmoed, en hij laat ook hierin zien God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf. Lot koos de vruchtbare vlakte van Sodom en dat heeft hij geweten, want hij heeft zijn ziel hierin moeten kwellen. En God heeft hem hieruit moeten bevrijden.

Abraham wilde ook van een ander niets aannemen, opdat men niet zou kunnen zeggen: Wij hebben Abraham rijk gemaakt. Abraham had zijn rijkdom in de God van hemel en van aarde, die God, die met hem door de stukken heenging en met hem een eeuwig verbond maakte. Een eeuwig verbond, zoals er zo dierbaar beschreven staat in de profeet Ezechiël, dat we geworpen waren op de vlakte des velds, waar geen oog medelijden met ons had. Maar Ik nam u en Ik wies u, en Ik spoelde uw bloed van u, en gij wierd Mijn en Ik kwam met u in een eeuwig verbond. Waarvan Christus de Borg en de Verlosser is, en waarvan Die eeuwige Ik de Onderhouder is.

We horen Asaf een keer bidden: "Aanschouw het verbond", om te pleiten op dat verbond der eeuwige genade. Het is een pleitgrond voor Zijn arm volk, wat Hij hier op aarde heeft, waar Hij voor heeft nagelaten: Ik zal Mij doen overblijven, een ellendig en een arm volk, die zullen op de naam des Heeren betrouwen. Vinden we dit ook niet bij Jacob, al was hij een bedrieger? Laban had zijn loon wel tienmaal veranderd, maar Gods oog was over hem. Hij was voor hem de Getrouwe en dat tot in eeuwigheid. We horen de kerk ervan zingen:

*Maar, trouwe God, Gij zijt
Het schild, dat mij bevrijdt,
Mijn eer, mijn vast betrouwen.*

Al zal satan hen benauwen en zeggen: Je bent voor eeuwig zwanger, je bent voor eeuwig een gevangene, daar komt u nooit onderuit. En we kunnen onszelf er ook niet onderuit helpen, maar God heeft hulpe besteld bij een Held voor Israël, om uit te helpen en te redden. Wij kunnen als Adamskind nooit begrijpen, wat God heeft uitgedacht in de stilte der eeuwigheid, want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. Ach, wie kan dit

uitdrukken en wie kan dit weergeven? O, die Goddelijke Almacht, Hij is de Almachtige en zei tegen Abraham: Ik ben God, de Almachtige, wandel voor Mijn Aangezicht, en zijt oprecht.

O, wat een diepte van Liefde, die nooit te doorgronden is. Wie kan peilen de lengte, de breedte, de diepte en de hoogte der liefde Gods in Christus Jezus? Al beklagt een mens zichzelf, dat hij niet uit de weg kan en zich niet kan munteneren in dit leven. En hoe zouden we dat kunnen, want wat is dit leven? En dan zegt men wel eens, dat we ons meer moeten aanpassen aan dit hedendaagse leven, aan een tijd zoals het nu is. Alles is er op uit om voor het plezier en het genot te leven, om het vlees te koesteren, daar kunnen we ons onmogelijk bij neerleggen. De tijden veranderen, maar Gods woord verandert nooit, we moeten hier leren leven naar Zijn woord en naar zijn Getuigenis, dat eeuwig zeker is en slechten wijsheid leert. Hij is onveranderlijk, getrouw, waarachtig en volzalig. De kerk zong ervan: "Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig Heer".

Wie kan hier de grootheid van uitdrukken. Dat Hij Zich wil ontfermen over ontrouwen en onwaarachtigen, waarvan Christus zegt: Noch tot het land, noch tot de mesthoop! Wie oren heeft, om te horen, die hore. Dat God Zich inlaat met een gevallen mens. Daarvan riep vader Jacob uit: Ik ben geringer dan al deze weldadigheden, en dan al deze trouw, die Gij aan Uw knecht gedaan hebt; want ik ben met mijn staf over deze Jordaan gegaan, en nu ben ik tot twee heiren geworden! (Gen 32: 10) David ging voor het aangezicht des Heeren op en zeide: Wie ben ik Heere, Heere, en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt?

Mijne hoorders, neem het maar aan, als u het in de wereld niet kunt vinden en als het leven u benauwt. Neem het maar aan, al wordt u door de satan bevochten en bestreden, en al wordt u hier geen voetstap grond gegund. Ach, neem het maar aan, want het is de liefde Gods tot arme zondaren, waarmee Hij een eeuwig verbond wil oprichten. Zoals Hij dat gedaan heeft met Abraham, Izak en Jacob en hun zaad tot in eeuwigheid.

En neem het maar aan, kinderen van God, dat u er niet onderuit kunt, dat u met de zonden moet tobben. O, de eerste tijden leven we in de liefde, dan hebben we die druk niet. Maar God weet op Zijn tijd en wijze Zijn volk te onderwijzen, dat Hij Dezelfde is gebleven, maar wij ook. Dan kunnen we er verbaasd en verwonderd over zijn, dat we niemendal te boven zijn gekomen. Dat we dagelijks moeten leven met een lichaam der zonde en des doods. En daarmee zijn we een gevangene onder Hem, opdat we alleen de vrijheid zouden hebben in Christus. Om uit onszelfen uit te wonen en bij den Heere in te wonen en dat ons leven met Christus verborgen is bij God. Om te ondervinden: Ik leef niet meer, en wat ik leef, dat leef ik door het geloof in de Zoon van God.

Het was voor dat gevangen volk in Babel een onmogelijkheid om er ooit uit verlost te worden. We lezen toch van Babel, dat de muren vijftig meter hoog waren, en zo breed dat de wagens erover konden rijden. De rivier de Eufraat stroomde erlangs, hoe was het ooit mogelijk om daaruit verlost te worden! Maar we vinden wel in het Woord: Wat bij de mens onmogelijk is, dat is mogelijk bij God. Want Hij is niet alleen machtig, maar ook almachtig. En nu gaat Die almachtige God tot die gevangenen spreken. Hij gaat Zijn profeten zenden, die daar verkondigen, dat Hij geen lust heeft in hunne dood, maar daarin, dat zij zich zouden bekeren, en leven.

En als wij er ogen voor krijgen, dan gaan we vragen: O God, straft U hier mijn zonden en ongerechtigheden af, mag ik dat hier leren dragen, mag ik er onder vernederd en verootmoedigd worden, tot de eer van Uw Naam en tot verbreiding van Uw werken? En kunnen we er niet beter hier onder afgestraft worden, dan hiernamaals?

Want nu kunnen we ondervinden: En de straf, die ons de vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Christus was in Zijn gehele loopbaan hier op aarde een gevangene onder God. Hij deed de wil Desgene, die Hem gezonden had. Hij liet met Zich doen. Hij is geknecht geworden. Hij heeft Zijn stem op de straat niet laten horen. Hij heeft het kruis gewillig gedragen. Hij heeft het volkomen gedragen: Ik doe de wil Desgene, Die Mij gezonden heeft. Hij liet Zich vrijwillig gevangennemen, toen ze uitgingen met zwaarden en stokken, als tegen een moordenaar. Hij liet Zich binden, opdat wij ontbonden zouden worden. De discipelen kregen een vrijbrief, toen Hij in den hof zei: "Indien gij Mij zoekt, laat dan dezen henen gaan". Hij wilde voor hen alles betalen. Hij beloofde hen een vrijbrief in het gericht van God, dat zij vrij uit mochten gaan in het Godsgericht, als hadden zij

nooit zonden gekend, noch gedaan, als hadden zij al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor hen volbracht had.

Het is een voorrecht hoor, kinderen van God, om een gevangene te blijven. Dan maken we geen verkeerde, of grote sprongen, dan begeren we niet om een bekeerd mens te worden. O neen, maar een gevangene, die alleen zoekt naar de vrijheid in Christus. Zoals de apostel betuigt: Want in Hem leven wij en bewegen wij ons. Paulus was een oud man en een gevangene van Jezus Christus, en wat heeft hem dat niet opgeleverd? Als we zijn brieven lezen, dan zijn zij doortinteld van de genade. Genade had heerschappij in zijn leven, al was hij dan een gevangene. Genade triomfeerde, genade openbaarde zich in zijn ziel, dat hij een plant was in de gelijkmaking Zijns doods. Maar ook een plant in de gelijkmaking van Zijn opstanding, om enigszins te komen tot de opstanding der doden. Getroost u dan, dat Hij Zich een volk zal doen overblijven, een ellendig en arm volk, die op de Naam des Heeren zullen betrouwen.

Wij denken vaak, dat we de strijd gestreden hebben, dat onze kost gekocht is, en dan zuchten we: "O het valt niet mee, altijd maar in de druk, altijd maar in de put, altijd maar in de laagte." Ja maar, wie kunnen we daar in de laagte vinden? Daar kunt u Christus vinden! Daar kunt u uw Bruidegom ontmoeten, hoor. Daar kunt u uw Borg en Middelaar ontmoeten, daar kunt u uw Koning ontmoeten, daar kunt u uw Profeet en uw enige Hogepriester ontmoeten. Daar kunt u Hem ontmoeten en ook genieten.

We vinden hier: Want Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de Heere.

Heere is Zijn verbondsnaam! Hij spreekt hier uit Zijn eeuwig verbond. Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer (Jes 54: 10). O, wat ligt hier een ademtocht in. Want Die God verbindt Zich aan Zijn eigen werk. Want Christus leerde: Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke. En die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij. Wij zouden nooit tot Hem komen. Want God is het, die ons overtuigt van zonde, gerechtigheid en van oordeel.

En is het voor Zijn volk ook vaak niet zo, alsof zij opnieuw overtuigd worden, en als een verlorene over de aarde gaan? Dat zij moeten zeggen, heb ik wel ooit zo'n diepte moeten innemen, heb ik wel ooit zo'n laagte moeten aanvaarden? Zelf heb ik deze dagen nog gezongen:

*Ik zal, omdat G' in bange dagen
Mijn toevlucht waart, van U gewagen;
Van U, mijn sterkte, zij mijn zang
En snarenspeel, mijn leven lang.
Ik heb in nood, aan God verbonden,
In Hem mijn hoog vertrek gevonden;
In God, wiens goedertierenheid,
Zich over mij heeft uitgebreid.*

Toen zag ik, wat de druk mij opleverde en was het goed voor mij verdrukt te zijn geweest. Want daar zag ik: als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open. O, dan kunnen we in het pad van onze nood de Koning vinden, Die ons in alles is voorgegaan. O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis van God.

Wat moeten we vaak na een predicatie zeggen: "Wat hebben we het er weer slecht afgebracht, we kunnen Christus niet voordragen en uitdragen zoals Hij uitgedragen zou moeten worden." Want we zouden Hem uit willen dragen zoals Hij is, dat u erdoor bekoord zou worden, om alles te verlaten om Zijnentwil. En als er dan eens iemand komt zeggen: "hartelijk dank, voor het Woord dat er gesproken is", dan moeten we zeggen: "ach, daar vallen we helemaal buiten." Dan hebben we onze boodschap maar gedaan, maar wij vallen er schoon buiten. Dan is het Gods Woord en de kracht van dat Woord. Daar valt de mens totaal buiten. Dan wordt het woord bewaarheid: Uw Woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad; om er ook God de eer en de erkenning van te geven.

Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de Heere.

Het was zo onmogelijk. Ze dachten nooit meer terug te komen in hun land. Er lagen zoveel beloften voor dat volk, en zo is het ook voor een mensenziel. Als we in de ellende komen, en als alles schijnt te liegen en onmogelijk wordt, wat kunnen we dan met een belofte doen? Daar kunnen we niets mee verrichten, want die vallen uit onze handen. En wat kunnen we met onze bekering doen? Niets, want als we in nood en ellende zitten, kunnen we er niets mee doen. Dan zijn we een naakt, bloot creatuur, een gevangene onder de zonden, die satan heen en weer schudt. Ze zouden met Jona zeggen: "Het wier was aan mijn hoofd gebonden." Wie kan dan nog denken, dat God gedachten des vredes over hem kan hebben? Ja, maar God heeft gedachten over Zijn eigen werk, gedachten over hetgeen Hij Zelf gewrocht heeft, gedachten over Zijn eeuwig zoen- en zoutverbond.

Als we zien naar Job. Job moest ook voor God zwichten, dat hij woorden had gesproken zonder wetenschap, maar zeide hij: "Als nu weet ik dat Gij alles vermoogt." De Heere sneed Jobs gedachten af en de gedachten van God gingen zich openbaren, en toen kon Job zeggen: "Ik weet dat geen van Uw gedachten kunnen worden afgesneden." Het is met recht waar, dat het werk van God, een wonderlijk werk is. En als wij het niet meer weten, dan komen de gedachten van God openbaar.

Kijk dat maar na in het leven, ook in uw eigen leven, dat is geldend vanaf het begin, tot de meest gevorderde in de genade. Als wij weer op nummer nul komen en we niet verder kunnen en het voor ons onhoudbaar wordt, dan heeft de kerk gezongen:

*Als mij geen hulp of uitkomst bleek,
Wanneer mijn geest in mij bezweek,
En overstelpt was door ellend',
Hebt Gij, o Heer', mijn pad gekend.*

Dan komen de gedachten van God voor de dag. "Want Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten, en Mijne wegen zijn niet uwe wegen", spreekt de Heere. Want gelijk de regen en de sneeuw van den hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengt en uitspruigt, en zaad geeft den zaaier, en brood den eter; Alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren (Jes 55: 10-11). Alzo zijn Mijne wegen hoger dan uw wegen. Wie kan dit uitdrukken en wie kan dit weergeven?

Want Ik weet, de gedachten, die Ik over ulieden denk, spreekt de Heere Heere.

Zoals ook Christus Zich openbaarde: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u." En tegen wie sprak Hij dat? De discipelen waren in de dood geëindigd, het waren verloren zondaren. Toen Hij hen die vrijbrief gaf, waren zij ten dode opgeschreven. Hij had avondmaal met hen gehouden, maar Hij moest de wet gaan vervullen. Hij ging voor de zonden betalen als die grote zondevertreder en zondeverdelger. Hij heeft het handschrift, dat tegen hen getuigde uitgewist door Zijn dierbaar bloed, opdat zij God als Rechter zouden ontmoeten als een bevredigd God. Ze verkregen vrede door het bloed des kruises, vrede tot in alle eeuwigheid. Om te kunnen zingen: Zoet, zoet, zoet, is Jezus dierbaar bloed. En dat mag Zijn volk ook ondervinden in de weg van heiligmaking. Dat zij door die offerande voor God mogen staan, als hadden zij nooit zonden gekend, noch gedaan, als hadden zij al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor hen volbracht had.

Dus niet alleen in rechtvaardigmaking, maar ook in heiligmaking. Wie kan toch ooit die liefde uitdrukken! Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten, en Mijn wegen zijn niet uwe wegen.

En nu ten tweede, hoort u wat de Heere zegt? Gedachten des vredes en niet des kwaads!

"Dat is toch wat", hoor ik al iemand zeggen. "Ja maar man, je kunt nu wel makkelijk praten, maar God is vertoornd over de zonden. Want Hij vertoornt Zich schrikkelijk over de aangeboren en werkelijke zonden en ik kan God niet ontmoeten." Dat is echt waar, dat kunt u niet. Maar hier vinden we Zijn eeuwig liefdehart.

Ik weet nog uit mijn kinderjaren, als ik ondeugende jongensstreken had, dat mijn moeder zei: "Ik verkoop je, ik geef je met de lorrenboer mee." O, wat zat ik dan in m'n rats, want dan kwam ik nooit meer bij mijn moeder. Dan dacht ik: wat een vreemde moeder heb ik toch. Als je niet goed was, dan zei ze: "Waar doet het nu pijn, wat scheelt er nu aan? Moet ik wat lekkers voor je klaarmaken, moet ik een eitje voor je koken, of een beetje pap klaarmaken? Dan dacht ik wat heb ik toch een vreemde moeder.

En zo is het nu bij die God ook, eerlijk waar. Daar zei Jesaja van: Ik dank U, HEERE! dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij.

*O, welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven,
die van de straf voor eeuwig is ontheven.*

Ach, neem de kastijding toch aan. Draag het en aanvaard het, als de straf op de zonden, op onze eigen zonden. Hij wil het u leren uit liefde. En komt ge in de nood? Ach, 's Heeren trouw is groot. Aanvaard het uit Gods hand. Zie toch op Christus, die de straf van de zonden gedragen heeft, in zonderheid in de strijd in Gethsémané's hof, waar Zijn zweet als grote druppelen bloed in de aarde is gezonken. Zie op Christus, wiens handen en voeten zij doorgraven hebben, Die aan het kruis heeft gehangen. Hij was een vloek voor gevloekten. Ach, ziet op Christus, Die met een offerande Zich opgeofferd heeft. Die het in de stille eeuwigheid al op Zich genomen heeft, toen er gevraagd werd: "Wie is het, Die met Zijn harte Borg worde, dat Hij tot Mij genake?" Christus heeft geantwoord: "Zie Ik kom, O Mijn God." Opdat Zijn volk en erve in Zijn wonden mag schuilen en in Zijn beide handpalmen mag zijn begraven. Om door lijden in Hem geërfd en geheiligt te worden.

De apostel Paulus kon ervan zeggen: Ik draag de littekenen van onze Heere Jezus Christus in mijn lichaam. Wie kan hier de rechte waarde van opgeven? Wij kunnen het niet, maar we brengen de boodschap maar. We hebben het van de Heere gekregen, Hij heeft het onszelf ingedrukt. Hij heeft gedachten des vredes en niet des kwaads. Al moet u onder het oordeel van uw zonden gaan, en belijden: "O man, u bent vrij van mijn bloed, hoor. En als God komt, dan is het voor eeuwig verloren, dan val ik ervoor eeuwig buiten. En God zal dan voor eeuwig recht doen, want ik ben niet meer waard de aardbodem te betreden, en om mijn adem nog door te kunnen halen." Zo stond de tollenaar in de tempel, hij durfde zijn ogen niet naar de hemel op te slaan, hij sloeg op zijn borst en zeide: "O God, wees mij zondaar genadig!"

Het is wat, als we dat in heiligmaking moeten leren. Om te ondervinden, hoe min of het met ons is! Daarom hebben we ook het minste lief. En Christus ging wel onder ons allen liggen, Zijn armen liggen dieper dan u ooit kunt vallen. Al kunnen de duivelen soms juichen over hun prooi, maar de armen van Christus liggen nog dieper, en Hij buit hen uit de hel. Dan mogen zij zien in een bevredigd God, zij verkrijgen vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus. Daarom is het zo'n voorrecht als we overtuigd worden van zonde, gerechtigheid en oordeel. Laat het uw smeken zijn: o Heere, maak mij een verloren zondaar.

*Leer mij, O God van zaligheden,
mijn leven in Uw dienst besteden.*

Ach, neem het ter harte, wat ik u bidden mag.

En hier vinden we: Ik weet, de gedachten, die Ik over ulieden denk, gedachten des vredes en niet des kwaads. Al moet u zeggen: "Gedachten des vredes?" Ja! Gedachten des vredes! Want God is bereidwillig genoeg om u te zaligen. Want hierom zal Ik wachten, totdat gij overgebleven zult zijn als een mast op een berg en als een banier op een heuvel. (Jes 30: 17) Christus zoekt het verlorene en ook het weggedrevene.

En dat geldt ook voor een kind van God, dat bij Hem mag leven. Dan kunt u horen, wat een lage plaats zij moeten innemen, want Christus is met de misdadigers gerekend en heeft voor de overtreders gebeden. En daarom heeft God Hem uitermate verhoogd. Zijn arbeid heeft Hij aangenomen. Hij zit ter

rechterhand Gods, om altijd voor hen te bidden en het goede voor Zijn kerk te zoeken. Hij heeft gaven genomen om uit te delen onder de mensenkinderen, opdat zelfs wederhorigen bij U zouden wonen, O Heere God.

Wie kan dit uitdrukken, wie kan dit weergeven? Ik niet.

Gedachten des vredes en niet des kwaads.

Als de kerk haar pad eens na mag kijken, dan moet zij belijden: "O Heere, alle dingen hebben moeten medewerken ten goede. Heb ik daar zo tegen geschreid, ben ik daar zo'n vijand van geweest, om een goddeloze te worden en me te onderwerpen aan Uw Goddelijke wil?" Want we blijven overwonnen vijanden. We zijn tegen wat God goed voor ons vindt, hoewel we later vaak moeten bekennen: En de zaligheid is mij nu nader, dan toen ik eerst geloofde.

Dan kunnen zij Hem ontmoeten, zoals zij Hem nog nooit ontmoet en gevonden hebben. Dan is Hij hun eigen Vader in Christus, hun dierbare Bruidegom, hun Zieleeliefste, hun Man voor tijd en eeuwigheid. Dan is Die Heilige Geest hun Trooster en Leidsman voor eeuwiglijk.

Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer.

*Want deze God is onze God;
Hij is ons deel, ons zalig lot,
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden;
Ter dood toe zal Hij ons geleiden.*

O ja, Hij zit vast aan Zijn eigen Woord en Zijn gedachten kunnen nooit worden afgesneden.

*Om 's Heeren huis, in u gebouwd,
Waar onze God Zijn woning houdt,
Zal ik het goede voor u zoeken.*

Gedachten des vredes en niet des kwaads. Maar daar is wel in verborgen, dat zij zichzelf moeten leren kennen als de kwade vijgen, zichzelf moeten leren wegwerpen. De wereld mag de wereld uitleven, de godsdienst mag haar godsdienst uitleven. Maar zondaren, die niet uit de weg kunnen, die bevochten en bestreden worden, die altijd door satan op hun tekortkomingen, hun fouten en gebreken worden gewezen, dat ze maar een gevallen mens zijn, vol zonden en ongerechtigheden -ach, mijne hoorderszeg dat maar tegen God. Vertel Hem maar, wat u geworden bent in Adam, want als we dat leren kennen, behoeven we nooit een vinger naar een ander uit te steken. Want wat zijn wij voor het aangezicht van God? Al zijn we uiterlijk de netste mensen, maar nu de verdorvenheid, die in ons woont. Er is een versje wat begint: Het is goed in het eigen hart te kijken, des 's avonds voor het slapen gaan. Nu, dat is echt waar. Als we dat moeten doen, moeten we dan niet zeggen: Wat heeft God van ons gekregen, wat heeft mijn naaste van mij gekregen? Wie ben ik en wat waren mijn gedachten, mijn overdenkingen, wat heb ik naar buiten gebracht? Als we de hand in eigen boezem moeten steken, zou er dan één schepsel zijn, die hem er blank uit zou halen? Neen, maar melaats.

Ik weet nog uit mijn jeugd, dat ik 's avonds mijn knieën niet durfde buigen en de binnenpraters zeiden: "doe het maar niet, want het blaffen van een hond is nog aangener als dat bidden van jou." Dus naar bed zonder te bidden, de dekens trok ik over mijn hoofd, want zo'n mens als ik kon toch niet bidden. En alsof me van de hemel werd toegeroepen: Al had gij dan met alle boeleerders geboeleerd, keer gij toch nochtans weder. En boeleren wij ook niet vaak met de wereld? Als we er niets van in ons hart hebben, kijken we dan ook niet rechts en links? Laten we eens eerlijk zijn, waar geven we onze aandacht aan? We kunnen zuchten: o wat een tijd beleven we toch. Maar we doen wel in alle dingen mee. Dus we hoereren met de wereld en met ons eigen vlees, want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat. Dan hebben we allemaal genoeg. Als we de hand in onze eigen boezem steken, dan hebben we allemaal genoeg.

En wie kan dan dat grote wonder begrijpen, dat God naar zo'n mens nog om wil zien? Elkeen, die genade ontvangt zegt: en nu kan God de hele wereld wel zaligen. Ja zeker, dat kan God wel, maar dat doet Hij niet. Dat doet Hij mensen, die zichzelf verloren achten, die God liever krijgen dan zichzelf. Dan werkt God aan op Zijn eigen eer, dan gaan we Hem de eer geven boven onszelf. Christus gaf ook God de hoogste eer en Hij had de naaste lief als Zichzelf.

Toen ik vroeger veel met mijn vrienden over de zaken van ons zielenleven sprak, zei ik eens op een keer: "Jongens, al moet ik vanwege mijn zonden voor eeuwig verloren gaan, maar jullie zal God zeker nemen." Van achteren heb ik verstaan, daar ging ik God liefhebben boven mezelf, en de naasten liefhebben als mijzelf. Dat zag ik toen niet, maar later wel. De moordenaar aan het kruis heeft hetzelfde beleefd, als hij zegt tegen de andere: "Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? Wij lijden rechtvaardig, maar deze heeft niets onrechtvaardigs gedaan."

En nu vinden we ten laatste: Dat Ik u geve, het einde en de verwachting.

God schenkt vrije genade. Die gevangenen vrijheid schenkt en aan hun ellende denkt. Genade! Genade is een pardon, en nu mag Zijn volk uit genade leven. Niet uit de bekering, niet uit hetgeen achter hen ligt, neen, uit genade. Dan mogen zij genade inademen en genade uitademen. Genade is de drijfveer, dat Hij zal geven het einde en de verwachting.

De Heere wil er mee zeggen tot dat volk in Babel: "Ik zal u weer in uw land terugbrengen." Hij zal Zijn volk weer geven, wat zij in Adam verloren zijn, dat geeft Hij in Christus terug. Om weer in dat Godsbeeld hersteld te worden. Dat krijgen ze allemaal terug in Die Ander. Wat zingt de kerk ervan:

*Wanneer de Heer', uit 's vijands macht,
't Gevangen Sion wederbracht,
En dat verlost' uit nood en pijn,
Scheen 't ons een blijde droom te zijn.
Wij lachten, juichten; onze tongen
Verhieven 's Heeren Naam en zongen.
Toen hieven zelfs de heidnen aan:
"De Heer' heeft hun wat groots gedaan."*

Hij heeft hen vrijgesproken van schuld en straf en heeft hen een genaderecht gegeven ten eeuwige leven. Vrij, voor eeuwig vrij! Want die de Zoon van God vrijgemaakt heeft, die zal waarlijk vrij zijn. Staat dan in de vrijheid, waarmede Christus u vrijgemaakt heeft.

Maar wat vinden we hier nog een dierbaar vervolg, wat zong de Kerk nog verder? Breng Heer al Uw gevangenen weder. Want elkeen, die God verlost, heeft zijn vrienden, zijn familie, en dan de zucht:

*Breng, Heer', al Uw gevangnen weder;
Zie verder op Uw erfvolk neder;
Verkwik het, als de watervloed,
Die 't zuiderland herleven doet.*

Zij gevoelen zich één met de ongelukkigen, want zij zijn zelf uit hun ongeluk geholpen en worden nog steeds met de dag uit hun ongeluk geholpen en in hun lot onderhouden. Omdat Hij de onderhouder is van dat eeuwig verbond, daarom zal Hij hen geven het einde en de verwachting. Daarom zijn hun ogen op Hem en hun verwachting is volkomen op Hem. Op de genade, welke u toegebracht zal worden in onze Heere Jezus Christus. Is dit niet een dierbaar, gezegend Woord? Het is een alles vervullend Woord!

*Hoopt op den Heer', gij vromen;
Is Israel in nood,
Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot.*

*Hij maakt, op hun gebeden,
Gans Israel eens vrij
Van ongerechtigheden;
Zo doe Hij ook aan mij.*

Ach, ik bid u, bedel aan de troon van God als een gevangene onder uw zonden, of ge vrijgemaakt mag worden in Christus Jezus. En houdt Hij u een gevangene? Om dan met de vrijbrief in Christus eenmaal in te mogen gaan, in alle eeuwigheid.

Heilige de Heere het gebrekvolle van dit gesproken Woord om Zijnszelfs wil.

Amen.

Slotzang: psalm 130:4.